

YOLUN YARISINDA KALANLAR

Hidayet Şefkatli TUKSAL,

Yeni Şafak, 26.10.1996

1970'li yılların gençliği büyük meselelerin gençliğiydi. Bir kısmı canı pahasına halkı kurtarmak, diğer bir kısmı ise vatanı ve milleti kurtarmak derdindeydi. Öyle ki, millet için halk ölüyor, halk için vatan kana boyanıyordu. Bu çılglık çılgıca can pazarında ikisine de dur diyen, ikisine de beşeri diyen bir başka ses yükselmeye başladı. Alınlarına secde izleri düşmüş, edep dersinden icazetli, geride kalanlardan olmak istemeyen bir grup genç, İslam alternatifleriyle pazara sürdü canını. Bu dava, “**Sakarya**” kadar büyüktü. “**Mukaddes yük**”e hamal olmak; hem fikir, hem zikir, hem şahadet aşkıyla donanmayı gerektiriyordu. Kutup'lar, Mevdudi'ler, Benna'lar, Akif'ler... Tağutlar, Mustazaflar, firavunlar, Resuller... Büyük Doğu'lar, Maver'a'lar, Diriliş'ler, Akabe'ler... Çileler, aşklar, yoksunluklar ve geceler dolusu gözyaşları... Gençliğin o, hayatı hem yaşayan, hem seyreden, toy günahlarıyla masum, yüreğinden boşalan oluk oluk kan hararetiyle deli günlerinde, mü'min ve Müslim, mücahid ve arif, âlim ve abid olmanın çetin alfabetesinde dizler kırıldı, dirsekler çürütüldü. Nefislere kör hapisler hazırlandı, bedenler oruçlara çekildi. Masiva ve malayani ekranları karartıldı, başıboş akan zamana secde koşullarıyla dizgin vuruldu. Dörtbir yanda kurşunlar vızıldarken, “**Ey huzur içinde olan can! Kullarımın arasına gir! Cennetime gir!**” sırtına doğru yollar yüründü, yıllar yüründü... Eren erdi ne mutlu! Sözümüz, yolun yarısında kalanlara olsun!

Sözümüz yolun yarısında kalanlara

Yolun yarısında kalanlar, bir Eylül sabahı postal sesleriyle uyandılar. Her yer, yeşilin toprak rengiyle hüküm altına alınışını gördü. Lâ yüs'el bir saltanat kuruldu halkın iyiliği için. Silahlar toplandı, eller kırıldı, kan durdu. Kendi himmete muhtaç ilkelerden kanunlar yapıldı. Medreseler Yusufiye öğrencileri ile doldu, amellerine ecir olarak. Kimileri efendilerine üzüm sundu, kimilerinin başlarını kuşlar yedi. İklimler geçti, parmaklıkların önünden ve arkasından. Zor ve şer imanı bilenken Adetullah'ta rahat ve ferah unutulmaları kolaylaştırdı. Tonton bir adamın beynimize, ortadirek olduğumuzu öğrettiği, artık yabancı sigaraları ve paraları rahatça edinebilme özgürlüğüne kavuştuğumuz, dış borç ve kredi itibarımız yükseldiği günlerde piyasalarda yaşanan genel canlanma sebebiyle günahı temizden ilk temizlediğimiz kavram... oldu, bilerek isteyerek. Yerine diksiyonu güzel –ama namahrem

eli değmiş- olan kavram ithal ettik dış pazarlardan. Kiminin içini temizledik doldurduk, kimini karıştırdık, bulaştırdık.; kimini de uzlaştıırıp barıştırdık. Liberal olduk, demokrat olduk, gelenekçi, modernist postmodernist olduk. Artık, nihayet ilim için ilim, para için para, sanat için sanat yapmanın yüksek kültürüne erişmiş bulunuyoruz. Mücahitlerimiz politik kulvarlarında, âlimlerimiz fakültelerinde, ağabeylerimiz dükkânlarında, marketlerinde, ariflerimiz de medya kuruluşlarında Allah rızasına ulaşmanın, 20. yüzyıla yaraşan metotlarını keşfetme uğraşındalar.

Bir zamanlar adanmıştık, hesapsız

Bir zamanlar kurşunlar vızıldarken, kendimizi İslam'a sunmuş, adanmıştık, hiç hesapsız. Henüz deneneceğimiz, mallarımız, evlerimiz, ticaretimiz ve evlâdü iyalimiz yoktu, tek kişilik odalarımızda. Ümitlerimiz vardı, hayallerimiz vardı ekmeğimize katık... Kendimizi kaç satacağımızı bilmiyorduk daha. Hangi küçük kötülüklerin büyüyüp büyüyüpte, koca bir duyarsızlık karası olarak kalbimizi bürüyeceğini test etmemiştik. İyi yalanlardan, zararsızlara; ihtiyara binaen söylenmişlerden, her duruma uygulanabilen türlerine doğru –doğru söylediğimize yemin ederek- nasıl terfi edeceğimizi kararlaştırmamıştık. Kendimize olan aşkımızın farkındaydık ama bunun gözlerimizi kör eden bir “**Ben!**” tutkusuna, ne zaman dönüşeceğini kestiremiyorduk. Pençelerimiz birbirimize kalkmamıştı, henüz zulüm kapasitemizin farkında değildik! Kutlu bir büyüyle adanmıştık! Kan ve şiddet cehenneminden, sakın sulara geçerken, büyü denize düştü, düğüm çözüldü. Adandığımız İslam lime lime ellerimizde kaldı, neresinden tutacağımızı bilemedik. Evrensel mi okuyalım, tarihsel mi okuyalım, karışık mı yapalım derken icma eyleyemedik. Geleneksellięi tutup da çekiştirmeyen kalmadı, aldık aldık yerlere vurduk, asırlık günahlarımıza bedel olarak. Rasyonalitemizin pazuları güçlenirken, irrasyonelimiz bilim-kurgu düşlere asılı kaldı. Günde beş vakit sorgulamaktan, Sokrat'ın şanını ekarte ettik. Akıllar beğendik, gün görmemiş raflardan akıllar aldık, akıllar sattık. İmanımız, ilme'l-yakin kariyerlere demir atmışken fisebilillah, Salih amellerimiz borsada kötü yola düştü, endekslerle kirletildi. “Allah rızası”nın pirim yaptığı günler geride kaldı, Homo economicus Müslümanlar olarak, irreel ötelere yatırım yapma gücümüzü yitirdik. Harmanımızın hepsini kendimiz yiyoruz. Zor geçitlerden aşağı yuvarlanıyoruz. Hasta koleksiyoncular gibi biriktirme illetine tutulduk; yığıyor, sayıyor, sayıyoruz. İhtiyaç sahiplerini duyarlılık alanımızın dışına çıkarmakta bahçe sahiplerini geçtik. Malımız, mülkümüz, soyumuz, sopumuz, şanımız, şöhretimizle sınıf sınıf olduk, bölündük. Tevazu, kerem, mahviyet tedavülden kalktı; istiğna, kibir, cimrilik sindi ellerimize, bakışlarımıza...

Biz, yolun yarısında yarım kaldık

Biz, yolun yarısında kalanlar... Yarım kaldık! Nefeslerimiz kısa geldiği, azıklarımız tükendiği için bu uzun koşuda, tamamlanmaktan vazgeçtik! Neyimiz varsa göstermeliklerimizden, birer birer savurduk. Medeniyet hülyalarımızı bir başka iklime erteleyip, çabuk elde edilen nimetlere sevinebildik. Mihnetler, çileler yanında ... dergahının kapısına kilit vurup, insanlığımızı kötürüm ettik kendi ellerimizle. Sonsuzluğa ayarlı ruhumuzu üç boyutlu görüntüye, tik takların kandırdığı zamana ve dilsiz dile esir ettik. Erken çocukluğumuzda yaşayamadığımız düşlerden arta kalanları, olgun çocukluğumuza taşıdık; oynadık, oyalandık., yorulduk. Saçlarımıza ak düşerken birer birer sevdiklerimize, yakınlarımıza, aşınalarımıza uğrayan ölümün her gel deyişinde, korkudan iliklerimize kadar titreyip; vazgeçemeyeceğimiz ne kadar çok şeyle hayatımızı bir dolaşık yumağa çevirdiğimizi gördük. Entelektüel uğraşlarımız, sanatsal zevklerimiz, kariyerimiz, çulumuz, putumuz, çocuğumuz derken; nasıl bir unutuşla unuttuğumuzu, unutulduğumuzu, döndüğümüzü, dönüştürüldüğümüzü, acıyıp bozulduğumuzu ancak kötü kalpli kraliçenin aynasında duyabildik. Bir avcı gönderdik, kalbimizi vursun ve sustursun diye...

Avcı da yolun yarısında kaldı. (Hidayet Şefkatli Tuksal, Yeni Şafak, 26.10.1996)